

Mol in de lucht

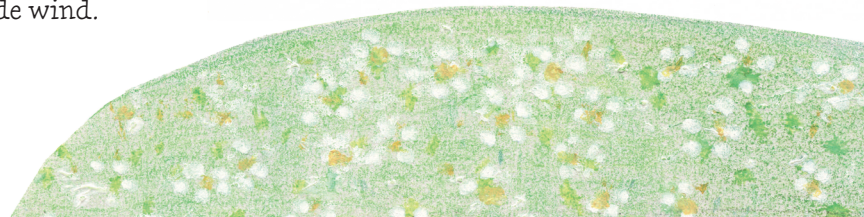
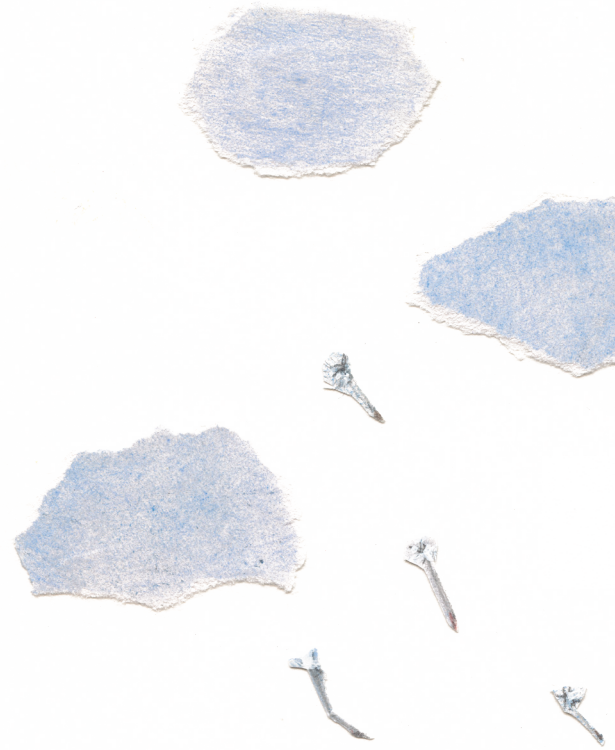
Mol had een plan bedacht:
als hij nou eens héél veel paardenbloemen zou gaan plukken
én mee zou nemen zijn holletje in?

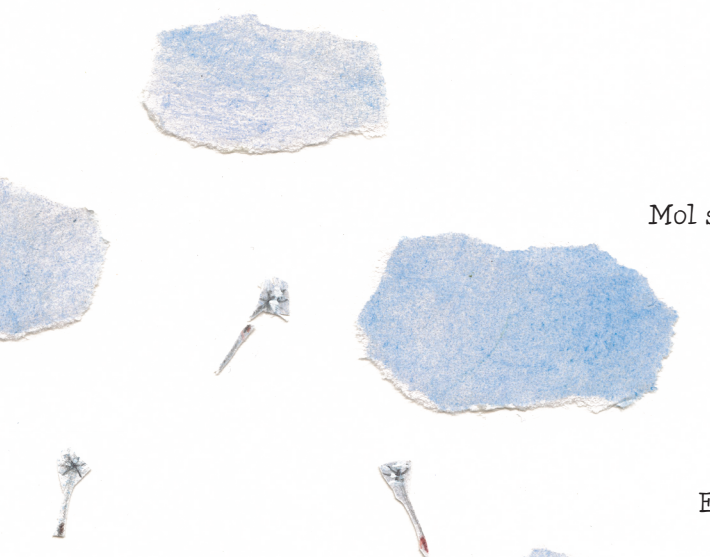
Wanneer de bloemen dan pluisbollen waren geworden,
kon hij ál zijn wensen vertellen
én de zaadjes heel eenvoudig wegblazen.
Mol ging meteen aan de slag!

Alleen, zijn plan mislukte: de bloemen verdorren
nog voordat ze pluizig waren geworden.

Mol bedacht een ander plan.
Hij wachtte totdat de meeste paardenbloemen
veranderd waren in pluisbollen,
nam zijn hoofd vol met wensen mee en begon te plukken,
zo veel als zijn pootjes konden houden.

Het begon steeds harder te waaien.
Mol begon te wiebelen en hield de bloemen nóg steviger vast.
Hij moest nog eerst zijn wensen vertellen,
dán pas konden de pluizen meewaaien met de wind.

Mol stond al op zijn tenen.

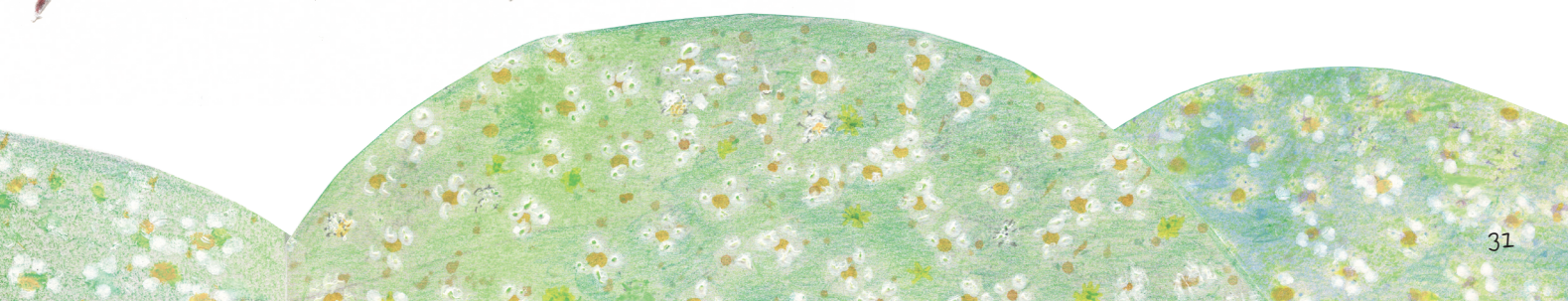
Opeens trok een stevige rukwind Mol de lucht in.
'Help!', riep Mol en keek naar beneden.
Toen zag hij het mooiste wat hij ooit gezien had:

Een veld vól met grote gele paardenbloemen, pluisbollen
en madeliefjes.

Met elke windvlaag verloren de bloemen hun
pluisjes
en langzaam dwarrelde Mol naar beneden...

hij landde precies naast zijn hoopje aarde,
samen met één pluisje.
Hij klauwde met zijn nageltjes een hoopje vochtige grond los
en legde dit voorzichtig op het zaadje.
Tevreden kroop hij zijn holletje in.

Uil voelt

Uil zat op zijn tak,
samen met een heleboel
gedachten,
zijn hoofd deed pijn.

Mijn hoofd is te vol,
dacht Uil bezorgd,
te vol en te zwaar.
Uil verstopte zich in zijn vleugels.

Plotseling brak de tak waar Uil op zat,
en Uil viel.
Daar lag hij, in het mos, tussen de
blaadjes
en hij huilde.

Slak, die de plof had gehoord,
probeerde zo snel mogelijk
naar hem toe te komen.
Mier en Haas waren er al,
en Mol kroop geschrokken uit zijn holletje.

‘Ik voel!’, riep Uil, ‘ik kan voelen!’
Ademloos keken de dieren naar Uil.
Nog nooit hadden ze iemand
zo gelukkig verdrietig
gezien.

Grenzen

‘Ik wil niet over mijn grenzen gaan’,
zei Mier bedrukt,
‘maar ik ga altijd over mijn grenzen heen.’
‘Ja’, zei Haas, die er alles van begreep
en net zijn grens een stukje verder had gelegd.
Mier zuchtte: ‘Het probleem is,
dat ik zo veel wil, zo veel leuk vind.’
Haas knikte, pakte zijn grens op en
legde hem nog wat verder.
‘Hoe weet je eigenlijk dat de grens dáár
moet liggen’, vroeg Mier.
‘Geen idee’, zei Haas, ‘elke keer leg ik ’m gewoon
een stukje verder weg.’
‘Het is wel een mooi plekje’, zei Mier
en legde zijn grens naast die van Haas.
Haas ging zitten, op het zachte mos
en liet Mier op zijn schouder kruipen.
Samen keken ze waar ze waren.

